

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΧΡΥΣΟΘΗΡΩΝ

ΤΟΥ ΕΓΚΤΑΡ ΡΟΜΠΕΪ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΚΕΛΛΥ

Η Τόμυ Μόραν έφτά χρόνια τώρα βρίσκονταν στις έφιαλτικές «σεβάνες» του άγγλικού Σουδάν, μακριά εκεί κάτω στον «τάφο των λευκών», μέσα στην άνυπόφορη ζέση. Έργάζονταν στην ανατριχιαστική ακτή του χρυσοῦ, στις όχθες του ποταμού Γαμβία. Η ζωή εκεί πέρα ήταν υπερβολικά δύσκολη για τους ευρωπαίους των χρυσορυχείων. Πάλευαν κάθε μέρα με τον θάνατο, τα τρομακτικά κουνούπια, τις μολυσματικές ασθένειες των μυύρων και πίναν διαρκώς ένα φτηνό κι' άπαίσιο κρασί που τους πουλούσαν οι λαθρέμποροι. Κανείς δεν ήλπιζε πειά να γυρίσει πάλι στην πατρίδα του. Ο πόθος του κέρδους κι' ή απληστία του χρήματος τους είχαν τρελλάνει. Είχαν ξεχάσει τον κόσμο των λευκών, το θόρυβο των πόλεων. Είχαν σκλαβωθεί από την άπέραντη γοητεία των θαυμάτων, των αιωνοβίων δένδρων που βρίσκονταν σκορπισμένα μέσα στη μελαγχολική έρημο. Είχαν αποκτηνωθεί.

Κι' αυτός ακόμη ο Τόμυ Μόραν ο αγαθός κι' εργατικός "Άγγλος που είχε ξεπέσει στην ακτή του χρυσοῦ για να φτιάξει πάλι τη ζωή του είχε καταντήσει ένας κτηνάνθρωπος. "Άφηνε τους συντρόφους του να τον παρασύρουν στις ύποπτες ταβέρνες των καταυλισμών, χαρτόπαιζε έχοντας το πιστόλι του πάνω στο τραπέζι και μάτωνε το δέρμα των σκλάβων του με μαστιγώσεις, κάθε φορά που ή δουλειά της μέρας δεν τον ευχαριστούσε.

Κι' ωστόσο πολύ μακριά από αυτόν στο Λονδίνο, μια όμορφη γυναικούλα περίμενε ύπομονετικά τον γυρισμό του. Τακτικά δε έφτανε ως αυτόν ένα τρυφερό και αισθηματικό γράμμα της γεμάτο λεπτομέρειες για την ζωή της.

Τά πρώτα χρόνια ο Τόμυ Μόραν είχε χύσει δάκρυα πικρά καθώς διάβαζε αυτά τα συγκινητικά λόγια που τον έκαναν να θυμάται ότι είναι άνθρωπος. Και έσπευδε άμέσως να της απαντήσει, ότι όλα πήγαιναν καλά, ότι εκεί κάτω περνούσε μια ύποφερτη ζωή και ότι πολύ γρήγορα θα γύριζε πάλι στην άγκαλιά της και δεν θα έφευγε ποτέ από αυτήν. Κι' ωστόσο εκείνος θασανίζονταν από το «καφάρ», την τραγική νοσταλγία της πατρίδος, υπέφερε από τον πυρετό και έχανε ήμερα με την ήμερα τον άνθρωπισμό του.

Έτσι ήρθε ένας καιρός που τα γράμματά της δεν του έκαναν πειά καμιά έντύπωση και δεν μπορούσε να τα καταλάβει. Δεν τον ένοιαζε αν έχανε την όμορφη Κέλλυ, φτάνει να μη του στερούσαν το κρασί. Αυτό ήταν τώρα ή μοναδική του χαρά. Κάθε νύχτα κυλιόταν καταγής από το μεθύσι του, έσπαζε ό,τι εύρισκε μπροστά του και διασκεδίαζε με το να δέρινη τους σκλάβους του. Και είχε τόσο γίνει άγριος κι' απάνθρωπος έκμεταλλευτής, ώστε είχε καταφέρει να έχη τη μεγαλύτερη «ιδιοκτησία» στην ακτή του χρυσοῦ και να έχη θησαυρίσει. Έν τούτοις εξακολουθούσε να παραμένει σ' αυτήν την έφιαλτική χώρα κάνοντας την σκέψη, ότι όπου άλλου κι' αν πήγαινε δεν θα μπορούσε να έχη τόση δύναμη και τόσους ανθρώπους που να τρέμουν μόλις άκούγανε τη φωνή του. Τον είχε δε τόσο πολύ κατακτήσει το πάθος του χρυσαφιού, ώστε είχε αρχίσει να ύποπτευεται τα πάντα. "Ακόμη κι' αυτή την όμορφη γυναικούλα που τον περίμενε στο Λονδίνο.

— "Η Κέλλυ, έλεγε με περιφρόνηση, είναι μια έξυπνη γυναίκα! Φαίνεται ότι έχει μάθει ότι ήγιναι πλούσιος γι' αυτό δεν έννοεί να με ξεχάσει. "Α, γυναίκες! Τις ξέρω καλά ήγώ τις γυναίκες! "Έρχονται πάντα κοντά σου, όταν δεν έχης την ανάγκη τους! "Αν ήμενα φτωχός ή Κέλλυ θα μ' είχε κιόλας ξεχάσει. Μά τώρα δεν βλέπει την ώρα πότε θα γυρίσω στο Λονδίνο για να την ντύσω στα μεταξωτά και να της αγοράσω ένα όμορφο αυτοκίνητο.

Και γέλαγε μ' ένα σκληρό κι' άπαίσιο γέλιο!

— "Έτσι είναι Τόμυ, συμπλήρωνε μ' απογοήτευση ο φίλος του Ουάλλας Γκάρνερ, τά ίδια είχα τραβήξει κι' ήγώ με τη γυναίκα μου. Μια μέρα μ' έδιωξε από το σπίτι και μ' άφησε να ήλητεύω στους δρόμους. Κ' ίσως θα πέθαινα από την πείνα αν δεν έκανα την σκέψη να ήρθω έδω κάτω για να κερδίσω χρήματα.

— "Εσύ είσαι ένας κατεργάρας, τ' απάνταγε ο Μόραν με περιφρόνηση. Διαρκώς έχεις στον νοῦ σου την κλεψιά. Γέρασες κι' ακόμη εξακολουθείς να είσαι παμπόνηρος.

Ο Γκάρνερ έρριχνε μια φαρμακερή ματιά στον Τόμυ. Μά δεν μπορούσε να θυμώσει με τά λόγια του. Ο Μόραν ήταν νέος και δυνατός. Θα τον τσάκιζε με μια γροθιά του. Ρούφηξε λοιπόν ήσυχα το κρασί του, σκέφθηκε λιγάκι και ύστερα του δήλωσε:

— Τόμυ είσαι ένας πραγματικός άνδρας! Μά δεν έχεις καθόλου την πείρα της ζωής. "Αν θέλεις να ξεφορτωθείς την Κέλλυ σου θα σου προτείνω ένα άλλανθαστο μέσο. Να βάλεις κάποιον να της γράψει ότι πέθανες! Τότε θα ιδής τ' άληθινά αισθήματά της. "Η Κέλλυ αν σ' αγαπά ή εξακολουθήσει να σε σκέφτεται και δεν θα παντρευθεί ποτέ. Μά αν σ' ήθελε για τά λεφτά σου, γρήγορα θα βρή τον αντικαταστάτη σου.

— Να μια καλή ιδέα! φώναξε ένθουσιασμένος ο Τόμυ. Είσαι σπουδαίος κατεργάρας, γέρυ κολασμένη. Έσύ μάλιστα πρέπει να γράφεις αυτό το γράμμα.

Και φώναξε τον ταβερνιάρη για να κεράση όλους τους συντρόφους του.

Ο Γκάρνερ πράγματι ύστερα από λίγο έφτιαξε ένα σοβαρό κι' όμορφο γράμμα. "Έγραφε στην Κέλλυ ότι ο φίλος της ο Τόμυ είχε σταθή άτυχος και ότι

είχε πέσει θύμα ενός έκδικητικού σκλάβου του. Της έδινε μάλιστα να καταλάβει ότι ο Τόμυ μέχρι την τελευταία του στιγμή την αγαπούσε και ότι είχε πεθάνει προφέροντας το όνομά της.

— Είσαι σπουδαίος, του είπε.

Και ταχυδρόμισε το γράμμα.

Η απάντησις δεν άργησε να ήρθει. Η Κέλλυ έγραφε στον Γκάρνερ και του ζητούσε περισσότερες πληροφορίες για τον θάνατο του αγαπημένου της. Τον ρωτούσε μάλιστα αν θα ήταν δυνατό να της στείλη τά πράγματά του για να τά κρατήσει γι' ανάμνησι. Ο Γκάρνερ γέλασε με την καρδιά του, έκρυψε αυτό το γράμμα και δεν έπε τίποτε στον Τόμυ.

Αυτός την είχε κιόλας ξεχάσει. Κι' έτσι πέρασαν άλλα τρία χρόνια. Ξαφνικά μια μέρα μια είδησι αναστάτωσε τους ανθρώπους της ακτής του χρυσοῦ. Η διοίκησις του Σουδάν επρόκειτο σε λίγες μέρες να τους στείλη έναν άνωτερο υπάλληλο, ο όποιος θα έκανε έναν άυστηρό έλεγχο για να εξακριβώσει διάφορες λωποδυσίες και στυγερά έγκλήματα που της είχαν καταγγεληθή. Μά το πιο περίεργο ήταν ότι αυτός ο υπάλληλος έρχόταν με την γυναίκα του, μια πεντάμορφη Άγγλίδα, ή όποια άφηφώντας τους κινδύνους και τις ασθένειες τον είχε ακολουθήσει περιεργη να ιδή πώς ζούσαν οι χρυσοθήρες!

— "Έννοια σου και θα καλοπεράσει έδω πέρα! έλεγε ειρωνικά ο Τόμυ. "Όσο γι' αυτόν τον κύριο άξιωματικό, αυτόν θα τον κρεμάσουμε από κανένα δέντρο για να βλέπη καλύτερα και να κάνει άυστηρότερα τον έλεγχο του!

— "Όστόσο ο Τόμυ όταν αντίκρουσε αυτόν τον υπάλληλο και την γυναίκα του ζάρωσε συλλογισμένος τά φρύδια! Μά και ή όμορφη Άγγλίδα έγινε κατάχλωμη.

— Πώς λέγεσθε; τον ρώτησε με πνιγμένη φωνή από την συγκίνηση.

— Τόμυ Μόραν! της απάντησε αυτός περίεργος που την έβλεπε ταραγμένη.

— Τόμυ; φώναξε μ' άπελπισία ή Άγγλίδα. Είσατε ο Τόμυ Μόραν! Μά δεν πεθάνατε λοιπόν; ...

Τότε μόνον ο Τόμυ άνεγνώρισε στο πρόσωπό της την «αγαπημένη» του.

— Βλέπω ότι τά κατάφερες μια χαρά, της απάντησε. "Έσπευσες να μ' αντικαταστήσεις μ' αυτόν τον κρεμανταλά. Είχα δίκιο να μη λογαριάζω τά λόγια σου.

Μάταια εκείνη προπάθησε να τον πείσει ότι εξακολουθούσε να τον αγαπά κι' ότι είχε παντρευθεί αυτόν τον άνθρωπο για να

(Συνέχεια εις την σελίδα 44)

Τακτικά του έγραφε τρυφερά κι' αισθηματικά γράμματα.

ΛΥΚΟΣΚΥΛΛΑ ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ!...

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 25)

δρόμους, πράγμα που εσήμαινε ότι εκεί κοντά ήταν το σπίτι του κυρίου τους, μέσα στο οποίο έσπευδαν να κρυφτούν, μαζί με το πιστόλι που είχαν κλέψει.

Έτσι λοιπόν ανέκαλυψαν το σπίτι του λαθρεμπόρου Σουλεϊμάν Μπέν Χατζή κι' έμαθαν από τους συνενόχους του ότι ο ίδιος είχε γυμνάσει τα λυκόσκυλλα του, ύπομονετικά, επί ξένη μήνες, να κλέβουν τα πιστόλια από τις κελεμπίες των ιθαγενών. Έπειτα, κάθε νύχτα, τα άφηνε ελεύθερα για να δράσουν και πολλές φορές τα συνώδευε και σ' άλλες συνοικίες. Τα πιστόλια δέ που μάζευε μ' αυτόν τον παράξενο τρόπο, τα πουλούσε, πολλές φορές, και στα ίδια θύματά του, που δέν τολμούσαν να τον καταγγείλουν στην αστυνομία.

Επίσης οι αστυνομικοί έπληροφόρηθησαν από άλλους ιθαγενείς ότι τόσο ο Σουλεϊμάν, όσο και ο σκύλλος του ήταν ο φόβος και ο τρόμος της συνοικίας και ότι ο ένας ξεπερνούσε τον άλλον στην σκληρότητα.

Μά δέν είχε μόνο ο Σουλεϊμάν Μπέν Χατζή έναν έγκληματικό τέτοιο λυκόσκυλλο. Και πέντε άλλοι λαθρεμπόροι της Ίνιδος είχαν γυμνάσει με τον ίδιο τρόπο τα σκυλλιά τους και κατάκλεβαν τους ιθαγενείς. Αυτά τα λυκόσκυλλα είχαν πράγματι μια έξυπνάδα που προκαλούσε κατάπληξι. Οι αστυνομικοί άγωνίστηκαν παραπολύ ώσπου να κατορθώσουν να τὰ συλλάβουν. Όλα τους είχαν συνηθίσει στο κλέψιμο των πιστολιών και ήσαν έτσι πιδό τρομερά και πιδό μυστηριώδη από τους νυκτοκλέφτες. Το περίεργο δέ είνε ότι παρ' όλες τις προσπάθειες των αστυνομικών, τὰ σκυλλιά αυτὰ δέν μπορούσαν να ξεχάσουν με κανένα τρόπο τις «κακές», τις έγκληματικές αυτές συνήθειές τους κι' έτσι ο διευθυντής της αστυνομίας της Ίνιδος υποχρεώθηκε να διατάξη την εκτέλεσί τους...

Όσο για τους λαθρεμπόρους που είχαν θέσει σ' εφαρμογή το σατανικό αυτό σχέδιο να κλέβουν με τὰ λυκόσκυλλά τους τὰ πιστόλια των ιθαγενών, τιμωρήθηκαν παραδειγματικά και στάλθηκαν για δέκα χρόνια στα κάτεργα του Ουάφ-Μπελέσι.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΓΚΙΕ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΚΕΛΛΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 29)

μπορέση να κάνη το ταξίδι ως το Σουδάν και να ζήση στη χώρα που «πέθανε» ο μοναδικός της «έρως»!

Ο Τόμου δέν έδωσε σημασία στα λόγια της κι' απέφυγε πειά να την συναντήση. Μ' αυτή η άπρόοπτη εμφάνισις της Κέλλυ στη ζωή του ταράζε το λογικό. Για να την ξεχάση άρχισε να πίνη περισσότερο, να παραμελή τή δουλειά του και να μὴν ενδιαφέρεται για τίποτε. Έτσι δέν άργησε να καταστραφή.

Ο Τόμου Μόραν κατάντησε έπειτα από λίγο ο πιδό φτωχός χρυσοθήρας. Έφτασε δέ μέχρι του σημείου να ζητάη δανεικά από την γρηά άλεπου, τον Γκάρνερ. Μά αυτὸς για να του δώση ένα νόμισμα τὸν έξευτέλιζε και τὸν κοροϊδευε σαν σκλάβο.

Κι' ο Μόραν που πάντα δέν χώνευε αυτή τή γρηά άλεπου ώρκίσθηκε να τὸν «ξεκαθαρίση». Άλλωστε αυτὸς ήταν ο άνθρωπος που με την σατανικήν ιδέα της «δοκιμασίας» της Κέλλυ του είχε καταστρέψει τή ζωή.

Και μια μέρα σκότωσε τὸν Γκάρνερ για να ήσυχάση από τους έξευτελισμούς του.

Η δίκη του Τόμου Μόραν ήταν άπλη και σύντομη. Ο σύζυγος της Κέλλυ δέν σκοτιζόταν να κάνη ανακρίσεις και ν' άνοιξη ιστορίες με τους χρυσοθήρες. Ηξέρε ότι όλοι τους ήσαν κατεργάρηδες. Και διέταξε την «εκτέλεσι» αυτου του έγκληματία.

Ένα μόνο πράγμα δέν μπορούσε να εξηγήση: την άπελπισία της γυναίκας του. Η Κέλλυ ήταν άπαρηγόρητη για τὸν θάνατο του Τόμου και πέθανε έπειτα από λίγο από μαρασμό, χωρίς όμως να προδώση το μυστικό της. Κι' έτσι τελείωσε η ιστορία αυτου του χρυσοθήρα που είχε άποκτηνωθή τόσο από την μανία του χρυσοῦ, μά και που τιμωρήθηκε τόσο σκληρά για το άσχημο παιγνίδι που είχε παίξει στο μόνο πλάσμα που τὸν άγαπούσε.

ΕΓΚΤΑΡ ΡΟΜΠΕΨ

ΤΟ «ΛΟΥΛΟΥΔΙ» ΤΟΥ «ΣΠΟΡΤΙΝΓΚ ΚΛΑΜΠ»

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 28)

σας παρακαλώ να ξεχάσετε τὰ λόγια μου. Όχι, δέν ήθελα να σας προσβάλω.

— Θα τὰ ξεχάσω, τ' άπάντησε με πείσμα η Μάμπελ.

Και ξαφνικά έγειρε τ' άμορφο κεφάλι της στον ώμο του και ξέ-

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΙ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 8)

τραύμα στον δεξιό κρόταφο από το όποιο και είχε προέλθει ο θάνατός. Δίπλα ακριβώς από το πτώμα άνεκαλύφθη ένα μικρό γυναικείο πιστόλι. Έκ πρώτης όψεως φαινόταν ότι έπρόκειτο για μια κοινή αυτοκτονία. Άλλωστε στην τσάντα του θύματος βρέθηκε ένα σχετικό σημείωμα, στο όποιο η «αυτόχειρ» ανέφερε ότι αυτοκτονεί για λόγους αισθηματικούς.

Η «μικς» Ρού που ανέλαβε αυτήν την ύπόθεσι δέν φάνηκε καθόλου εύχαριστημένη, ούτε από την γνωμάτευσι του Ιατροδικαστου, ούτε από την εξέτασι των δακτυλικών άποτυπωμάτων.

— Μια γυναίκα, όταν θέλη ν' αυτοκτονήση, ποτέ δέν καταφεύγει νύκτα, με έξωμη τουαλέττα στο Χάυδ Πάρκ, τους έξηγησε. Άκόμη και στην τελευταία της στιγμη σκέφτεται την ωμορφιά της. Πριν να πεθάνη λοιπόν θα περιποιηθή έξαιρετικά τὸν έαυτό της και θα φροντίση και νεκρή να διατηρήση την γοητεία της. Καμιά δέν θα τολμούσε να κυλισθη μέσα στα χώματα και να τὰ θάψη με το αίμα της. Είμαι βέβαιη λοιπόν ότι δέν πρόκειται περι αυτοκτονίας.

Οι συνάδελφοί της γέλασαν μ' αυτους τους συλλογισμούς της. Όστόσο η «μικς» Ρού Σκότς κατώρθωσε να εξακριβώση την ταυτότητα του θύματος και να διαπισώση δι έπρόκειτο περι έγκλήματος. Αυτή η νέα ώνομαζόταν Μάρλυ Άνιους και είχε παρασυρθη στο Χάυδ Πάρκ από μια φίλη της την Κέλλυ Μπέριλ, η όποια την είχε δολοφονήσει για να την έκδικηθη που της είχε πάρει τὸν φιλο της. Αυτή είχε γράψει και το σημείωμα που εύρέθηκε στην τσάντα της νεκρής.

Όσο για τὰ δακτυλικά άποτυπώματα της Μάρλυ, που ύπτηχαν πάνω στο πιστόλι, καθώς ώμολόγησε η δολοφόνος της, αυτή με το μαντήλι της καθάρισε τὰ δικά της δακτυλικά άποτυπώματα και ύστερα έσφιξε το πιστόλι στο δεξι χέρι της νεκρής! Έτσι έμειναν πάνω σ' αυτό τὰ ίχνη του και η αστυνομία νόμισε ότι έπρόκειτο περι αυτοκτονίας!

Καθώς βλέπετε λοιπόν η γυναίκες αστυνόμοι είνε δαίμονες, γιατί συνδυάζουν μαζί με το ταλέντο των αστυνομικών και όλην την γυναικείαν πονηρίαν τους!

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΛΗΑΤΣΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 9)

Τίτο με θραχνη φωνή. Άγίστε με ν' αλλάξω μια στιγμη κι' έρχομαι μαζί σας όπου θέλετε...

Ο διευθυντής του τσίρκου δέν μπορούσε να πιστέψη στ' αυτιά του.

— Μά τί τρέχει; ρώτησε άνήσυχος στο γέρο παληάτσο που έστεκε δίπλα του. Αυτὸς ο κύριος, όπως μου είνε, ήρθε για να δη το προσωπικό μου...

—...και να πιάση τὸν Τίτο. Συμπλήρωσε ο γέρος παληάτσος. Ναι, ναί... Δέν διαβάσατε τις έφημερίδες; Κάποιος έσπασε το ταμείο του σταθμου της Λουρβίλ. Μά δέν είχε τύχη. Το ταμείο ήταν άδειο!... Έ, λοιπόν, αυτὸς ο λωποδύτης...

—Είνε ο Τίτο! στέναξε ο διευθυντής του τσίρκου, άπαρηγόρητος που έχανε τόσο ξαφνικά τὸν καλύτερο κλόουν του.

Κ' ήταν άλήθεια: ο Τίτο, είχε καταφύγει στο ίπποδρόμιο για να κρυφτη ανάμεσα στους σαλιτιμπάγκους. Μά κι' αυτή τή φορά δέν είχε τύχη. Και κλείσθηκε στη φυλακή για ξένη μήνες.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΡΕΜΥ

σπασε σ' ένα παιδικό κλάμα. Έκλαιγε από τή χαρά της, από την δυνατή συγκίνησι που της είχε προκαλέσει αυτή η έξομολόγησι του Τέντυ. Έκλαιγε άκόμη από το πείσμα της γιατί δέν ήθελε να του όμολογήση ότι κι' αυτή τὸν είχε αγαλήσει. Κι' όταν αυτὸς της πρότεινε να γίνη γυναίκα του η Μάμπελ του δήλωσε με καμία:

— Όχι! Όχι! Χώλιες φορές όχι, γιατί με βασάνισες με την περιφρόνησί σου και την άδιαφορία σου!

Άλλ' άφησε τὸν Τέντυ να της κλείση το στόμα μ' ένα παθητικό φιλί. Και τ' αυτοκίνητο έξακολουθοῦσε να τρέχη πάνω στον έρημο έξοχικό δρόμο, στον δρόμο που τους άδηγοῦσε προς την εύτυχία τους.

Μετὰ από λίγες μέρες, ώστόσο άνηγγέλθησαν έπασίμως οι γάμοι τους. Και το «Σπορτινγκ Κλάμπ» έχασε την πιδό άμορφη και την πιδό χαριτωμένη άθλήτριά του, γιατί είχε φύγει με τὸν άνδρα της για ένα μακρονό ταξίδι μέλιτος εκεί κάτω στα μαγευτικά νησιά των Χαβάι.

ΤΖΩΝ ΚΡΑΨΣΛΕΡ